

VELKÁ LEČICE 2015

V BOJI PROTI NEKROMANTOVI

18. 7. 2015

Je to tu, další rok je za námi a opět se začínáme scházet na Vršovickém nádraží. Sluníčko pražilo, zatímco jsme naposledy objímali a pusinkovali naše maminky, tatínky, sestřičky, bratříčky, tetičky a další rodinné příslušníky. Vlak přijel a konečně jsme odjeli směrem Malá Hraštice. Ještě nás čekala několikakilometrová cesta do tábora a už nás nadšeně vítali naši staří známí vedoucí.

Rozdělili jsme se do oddílů: malé holky, střední holky, velký holky, malí kluci, velcí kluci. Po nastěhování do stanů jsme se seznámili s oddílovými vedoucími, a jelikož bylo opravdu horko, tak jsme se šli vykoupat do Kocáby. Poté už následoval sběr dřeva na večerní táborák. K večeri byla polívka z kuchyně Dáni a Štefana (mimochodem byla dobrá) a když se setmělo, posadili jsme se k ohni, který zapálily Ziky a Kája a vyslechli si legendu o lesní moudrosti, kterou mnozí z nás slyšeli už po několikáté. Dlouho jsme zpívali a pak šli ulehnout do teplých spacáků.

19. 7. 2015

Ráno nás probudilo nepříjemné slovo a to BUUDÍÍČEEEEK. Naštěstí nám ale náladu spravila snídaně, kdy se podávala tradiční vánočka a kakajíčko. Následoval ranní nástup a po něm bylo PPO (program po oddílech). K obědu jsme měli řízky a brambory, které skvěle naškrábaly velké holky (poprvé ještě docela nadšeně, protože netušily, kolikrát je to ještě čeká). Po poledňáku opět následovalo PPO.

Na večer jsme dostali osobní volno. Hráli jsme zrovna Hutututu, když jsme zaslechli hlasitý křik někde nad táborem. Vyslali jsme průzkum, abychom zjistili, co se děje. Vyšlo najevo, že to jsou nějakí neškodní kejklíři, kteří, jak jsme později od nich zjistili, šli přes naše naše údolí na královskou veselku. Byli veselí a slavili, že se král ožení s princeznou. Když jsme jim dali napít, předvedli nám své kousky, které nás pobavily a ohromily.

Ke konci představení se z lesa náhle ozvalo troubení. Po chvilce do tábora vešel člověk, který se představil jako královský trubač. Byl zamračený a oznámil nám, že se svatba nekoná.

Kejklíře to hodně rozrušilo, a pak ještě víc, když nám trubač sdělil, že princeznu unesly zlé síly. Nevěděli jsme co se děje, ale naštěstí před nás předstoupila cikánka

Celesta, aby nám skrze příběh vše osvětlila.

V království zvaném Alafair vládne moudrý král Osbert. Kdysi dávno se na jihu jeho království objevilo nebezpečí. Byl to někdo nebo něco, co si říká Nekromant a nechává pod svým jménem bojovat armády „neživých“. Král poznal, že Nekromanta a jeho bojovníky nelze zdolat běžným způsobem. Z toho důvodu pozval nejlepší rytíře, aby mu pomohli. Společně našli legendy o věcech, které by snad mohly Nekromanta zničit. Rytíři se rozhodli, že se pokusí nalézt tyto bájně artefakty a vydali se po jejich stopách.

Sir Edgar známý také pod přezdívkou Železná pěst, se vydal na západ pátrat po lněném varkoči. Sir Izmir, cizinec z východu, jel na východ pro dračí kůže (později jsme zjistili, že z dračích kůží lze vyrobit mocné nátepníky). Ferris, paní z plání divokých koní, jela na sever, kde měla hledat kouzelný amulet. Dvojice, ve které byl Sir Erik, zvaný rytíř Bílého lva, a hraběnka z Kinsborough, přezdívaná hraběnka z Černých skal, jeli na jih. Měli tam najít kováře, který by ukul zbraň tak mocnou, že by mohla Nekromanta porazit. Celesta zakončila svůj příběh s povzdechem a obavou v očích. Od odjezdu rytířů o nich nikdo neslyšel.

Poté kejklíři i trubač odešli a nechali nás zmateně stát. Shodli jsme se na tom, že se opět otevřela časová smyčka, že ráno je moudřejší večera, a tak jsme šli spát.

20. 7. 2015

Dnešní den byl skoro jako předchozí. Po budičku rozcvička, poté vyčistit zuby a pak snídane. Na nástupu jsme probírali události z předešlého dne, ale o moc moudřejší jsme z toho nebyli. Rozhodli jsme se to zatím odložit a rozešli se na dopolední PPO. Následoval dobrý oběd a polední klid.

Na odpoledne pro nás byla připravena hra. Než jsme jí ale mohli začít hrát, museli jsme se rozdělit do skupinek, ve kterých jsme měli být až do konce tábora. Kapitánkami se staly Terka, Bára, Maruška, Kačka a Kačka (dále pro přehlednost nazývaná Ziky). Ve hře jsme navštívily mnoho zajímavých zemí: USA, Keňu, Norsko, KLDK, Tahiti, a Brazílii. V každé zemi jsme dostali nějaký úkol. Nakonec zvítězila Terčina skupina.

Při večerním nástupu nás opět navštívila Celesta. Poradila nám, že u studánky v lese se skrývá felčar a ve vesnici moudrá žena a že oba nám mohou pomoci. Doplnila nám informace, které jsme zapomněli. Přinesla také erby rytířů na cestách. Ve večerních hodinách vedoucí předvedli nezapomenutelnou partičku a pak jsme šli celí vysmátí spát.

21. 7. 2015

Probudil nás pronikavý a pořád stejně otravný řev. Ranní nástup byl ve znamení hledání čtyřech míst, na která bychom se měli vydat. Do skupinek jsme si rozdělili erby rytířů podle toho, koho jsme měli následovat, a daná místa se vypravili. Všichni jsme si odtamtud přinesli šifru, ve které byla indicie pro další část cesty.

Odpoledne bylo PPO. A protože bylo úmorné vedro, všichni jsme šli ke Kocábě se koupat. Večer jsme hráli hru, ve které jsme sbírali různá přísloví. Díky dobré strategii s přehledem vyhrála Zikyina skupinka. Poté šli dobrovolníci hrát skvělou noční hru, ve které šlo o ukradení co nejvíce lightsticků. Tak či tak, všichni jsme skončili ve spacáku.

22. 7. 2015

Konečně něco jiného než to otravné slovo. Ráno nás probudilo ranní vysílání rádia Lečo. Zahrálo nám k rozcvičce, kde jsme místo běhání tančili kolem stožáru. Vyslechli jsme si také reportáž z terénu a písničky na přání. Na ranním nástupu jsme se dozvěděli radostnou zprávu o zprovoznění brutaru, takže se celé dopoledne neslo v duchu voňavých šamponů a sprchových gelů. Také se luštily šifry, které jsme dostali předchozího dne a nakonec se povedlo vyluštit i ty nejzákladnější. Z šifer jsme se dozvěděli místa, na která se máme vydat. Během dopoledne také Sofii napadl výborný nápad – erby rytířů bychom si mohli namalovat na trička místo toho, abychom je nosili jako vlajku na našich výpravách. Takhle všichni poznají, na čí straně jsme.

Po skvělém obědě a poklidném poledňáku jsme se vydali k brodu, kde se konala všemi (zvláště ve vedrech) oblíbená hra „Nejslabší, máte plováka“, ve které zvítězila nejchytřejší Katčina skupinka. No a co nesmí každou středu chybět? No přece disko! A ačkoliv jsme si mysleli, že nás na ní už nic nemůže překvapit, tak na večerním nástupu nám bylo oznámeno, že se bude konat „Havajtéka“ a také se otevře nový „Lečobar“. Dostatečně vytrsaní jsme ulehli do spacáků a spali a spali...

23. 7. 2015

Hned na ranním nástupu jsme se pustili do našeho uskutečnění Sofiina nápadu – trika s erby. Každá skupinka si dostatečně vyzkoušela, že malování erbů na trička není až taková legrace. Po vynikajícím obědě, klasické polévce a bramborách, o kterých se v kronice musíme zmínit, se skupinky vydaly na vyluštěná místa. Většina skupinek měla jít nedaleko tábora, krom skupinek Ziky

a Marušky. Do tábora se první vrátila Bářina skupinka, která zadaný úkol po menších komplikacích splnila a obdržela desku z obou stran pomalovanou a zlatý list. Po nich přišla skupina Kačky se šifrou a pergamenem, který dostali od písaře na jejich místě, stálo tam cosi o ochraně proti nemrtvým a svěcené vodě. Jako třetí dorazila Terka se svou skupinkou. Ti dostali od sklenáře vzácný kámen přitahující dobré síly a šifru. Po ní dorazila Maruščina s kouzelnou holí a také šifrou. Skupinky se zotavovaly v táboře, zkoumaly šifry a čekaly na poslední Zikyinu skupinku, která to měla na Tetřívce opravdu celkem daleko.

Dlouho se nic nedělo, ale pak se do tábora donesl křik o pomoc. Svolal se nástup a doběhla Ziky s tím, že se střetli s nemrtvými a vytáhli jim z kruhové obrany Naty. Na pomoc se jim vydala záchranná skupinka starších dětí vedená Kubou a Majdou. Cestou potkali zbytek skupinky, krom Naty chyběli ještě dva další členové. Záchranná skupinka se dostala k brodu, kde uviděli skupinu asi pěti nemrtvých, jejich domnělého vůdce a ženu s maskou, která hlídala naši Naty. Skupinka se snažila vyřešit všechny problémy najednou – zabránit nemrtvým, aby se dostali přes řeku a postoupili do tábora, vzít zajatce a v pořádku je odvést do tábora. Po „záchrance“ Naty ale skupinka musela vyřešit další problém a to ten, že žena s maskou očarovala Kubu a Majdu, kteří se pod jejími kouzly postavili proti skupince vyděšených táborníků v kruhové obraně, v ten moment už bez vedení vedoucích. Mezitím jim proklouzli nemrtví přes řeku a vydali se směrem do tábora. Skupina se tedy po chvíli uvažování začala přesouvat směrem k táboru, cestou se k nim přidali dva chybějící členové Zikyiny skupinky. V táboře se svolal poplach a udělala se kruhová obrana kolem stožáru, ke které se velcí táborníci připojili. Někteří nemrtví začali prohrabávat stany, zbytek pořádku kroužil kolem kruhové obrany. Už jsme ztráceli naději, když najednou nepřátelé odešli. Vydechli jsme si. Přesunuli jsme se do jídelny a navečeřeli jsme se. Na večerním nástupu u ohniště jsme celou věc zrekapitovali. Řečnění trvalo tak dlouho, že jsme se po závěrečném „pozor“ a „pohov“ rozešli rovnou spát.

24. 7. 2015

Ráno nás čekala velmi neobvyklá snídaně – ovesná kaše, na které jsme si opravdu pochutnali. Během jídla se stala věc snad ještě neobvyklejší než onen pokrm. Sofie totiž vyzvala Dana Porše na závod v rychlo-jezení ešusu plného ovesné kaše. Soutěž byla hodně napínavá a přilákala spoustu nadšených diváků, kteří skandovali a povzbuzovali šampiona svého pohlaví. Nakonec k velké radosti kluků zvítězil Dan. Holky se odvolávaly k Danu Šturcovi, rozhodčímu, prostě Dan Porš směl pít čaj, který Sofie už neměla, ovšem to nezabralo a klučičí strana byla prohlášena za vítěznou v prvním ročníku této soutěže.

Dopoledne bylo PPO. Luštily se šifry, šlo se do bunkrů a Velké holky škrábali brambory na burtguláš. Po vydatném obědě a polední pauze nastalo odpoledne, kdy se opět konalo všemi oblíbené PPO, během kterého nenastali žádné zvláštní události. Na večerním nástupu jsme se dozvěděli, že nás čeká Kinomat. Ten byl geniální, protože nám vedoucí představili předělávku Pána prstenů. Moc jsme se u toho nasmáli, Aragorn v růžových krátkých šatech, Legolas s koštětem a další postavy, které ke konci udělali závěrečný *hambáč* na Saurona nás dodělal.

Po kinomatu jsme dostali osobní volno, které Kuba vyplnil přetahovanou kluci proti holkám. Když holky konečně jednou vyhrály, uviděli jsme u brány oheň. Vyslali jsme tam průzkum, který přinesl louč se vzkazem. V něm stálo, že o nás Nekromant ví a že nás sleduje a také že se jakýsi chrám otevírá s východem hvězd. Shodli jsme se, že jde o místo, kde se má nacházet svčená voda – ochrana proti nemrtvým. Proto jsme se všichni na to místo vypravili. Nalezli jsme tam dva mnichy a řádku loučí. Ti dva nám řekli, že u poslední louče je sklenice svčené vody, tu ale může přinést jenom pět nejčistších duší. Poslali jsme proto z

každé skupinky jednoho malého a pak s napětím pozorovali, jak jdou k louči a zpět. Na konci nám jeden z mužů dal deset malinkých lahviček, které prý pomohou. Poděkovali jsme a přesunuli se zpět do tábora.

25. 7. 2015

Na ranním nástupu jsme rozebírali svčenu vodu získanou předchozího večera. Zjistili jsme, že nevíme, jak ji použít. Díky omezenému množství jsme si nemohli dovolit experimentovat. Nakonec jsme se rozhodli to odložit, stejně jako výpravy na vyluštěná místa, protože dopis z předešlého večera obsahoval varování před delšími výpravami, ale také že se na louku vrátíme večer znovu.

Dopoledne jsme měli PPO. K obědu nám Štefan s Dáňou uvařili čínské nudle, které chutnaly přímo skvěle. Odpoledne jsme se vydali sbírat dřevo na večerní táborák, tahle činnost byla prolínána lanováním (o kterém si troufnu tvrdit, že si většina náramně užila!). Po večeři a osobním volnu jsme se konečně přesunuli k ohništi a u ohně zapáleného Anetkou a Pát'ou jsme zpívali jako o život. Jako vždy v nejlepším se muselo skončit, neboť výprava nad rozvaliny opatství musela být uskutečněna, než vyjde měsíc vysoko. Skupinka odvážných sebrala zbraně a šla na místo. Tam už čekal kněz, kterého jsme potkali předchozího dne. Zeptali jsme se ho, jak použít svčenu vodu, a voda, kterou máme, baly jenom jedna. Otázky zodpověděl, po chvíli však vykřikl, ať se schováme, že cítí přicházet temné síly. Učinili jsme podle jeho příkazu a skutečně po pár vteřinách vyšla z lesa skupinka nemrtvých se ženou v masce a loučemi. Kvůli silnému větru jsme moc neslyšeli, nicméně z útržků jsme pochytli, že velitelka nemrtvých ví o tom, že nám kněz dal svčenu vodu. Za chvíli už byl slyšet jen řev a louče se začaly pomalu, ale jistě blížit k našemu úkrytu.

Byl zavelen ústup. Ušli jsme sotva pár metrů, když řev z louky začal nabírat na intenzitě.

Situace byla moc nebezpečná na záchranu kněze, tudíž křik umlkl a louče se začaly zase vzdalovat. Skupinka se s menšími komplikacemi dostala do tábora ke stále hořícímu ohni.

26. 7. 2015

Na ranním nástupu jsme dali hlavy dohromady a vymysleli díky radám mnicha, jak ochránit tábor pomocí svćené vody. Hned po nástupu Anetka s Kachnou pokropily vodou veškeré hranice tábora a ještě zbylo.

Dopoledne se konaly workshopy. U Edity jsme vyráběli náramky, u Kůzleho jsme drátkovali (knitovali), u Péti s Verčou jsme batikovali naše trička a Luky s Léňou nám ukázali, jak vyrobit vlastní svíčky. Kdo chtěl odpočívat, zašel do hudebně-hracího místa u Štefana a Aleše.

Po tradičně výborném obědě a poledním klidu jsme se všichni sešli u ohniště k oblíbenému klání zvanému *Holky vs. zbytek tábora*, tradičněji pak *Holky proti klukům*. Přivítali nás moderátoři Maja a Pája (Buri) a jejich pomocnice Kachna. Mezi mnohé soutěžní disciplíny patřilo třeba i porovnávání nejoblíbenějších povolání holek a kluků.

Večer byl znamenitý. Vedoucí se rozhodli zase jednou zapojit televizi a my tak měli možnost shlédnout zábavnou *Talkshow Aleše Horáka*. Celá talkshow byla provázána rozhovory a hrami. První hru si zahrála Ziky a jednoznačně moderátora porazila. Následovalo kuchařské vystoupení Božky a Romana (dříve známých jako Daniel a Štefan). Mezi mnohé další účastníky patřila třeba Annabell, Maja, Jíra a Sísá, která zakončila s Alešem talkshow vaječnou ruletou. Vyhrála Sísá. A byl čas odpojit kabely od televize a jít spát.

27. 7. 2015

Protože jsme už věděli, jak se chránit pomocí svćené vody, rozhodli jsme se dopoledne vypravit na vyluštěná místa. První se vrátila skupinka Terky, která za vyluštění hádanky dostala dva svitky. Jeden pro nás jako další část cesty a druhý, který jsme měli zničit. Nevěděli jsme, který z nich je správný. Pak se vrátila skupinka Kačky, která si přinesla šifru. Následovala skupinka Maruščina, která donesla špičku kopí. Kopí patřilo k holi, kterou získali posledně. K tomu dostali smutnou zprávu, že třetí část zbraně má sám Nekromant. Čtvrtá dorazila Bára se svým týmem, kteří přišli s komplikovanou situací. Kovář, kterého hledali, jim řekl, ať jdou za Lečici pro jakousi rudu a večer mu jí donesou spolu s březovkou, aby z ní mohl ukovat amulet. Na zpáteční cestě je sledovali nemrtví, ale naštěstí dokázali utéct. Poslední dorazila skupinka Niki, která měla potíže s hledáním určitého místa a ke všemu cestou zpět zmokla. Ovšem papír se zprávou dorazil bez újmy. Odpoledne hustě pršelo. Všichni jsme se vykoukali v brutaru a Bářina skupinka se rozhodla odložit svou výpravu za kovářem až na další den. Večer jsme vše zrekapitulovali a poté šli spát.

28. 7. 2015

Ráno nám bylo oznámeno, že se vypravíme na celodenní výlet: velcí a střední na Slapy a malí do Nového Knína. Oba výlety probíhaly v klidu, pohodě a nic zvláštního se na nich nedělo. Do tábora jsme se vrátili na dobrou večeri. Po ní se Bářina skupinka vydala za kovářem s rudou a březovkou. Po nějaké době jsme v táboře uslyšeli křik. Doběhli jsme k bráně, kde jsme se setkali s prchajícím Bářiným týmem. Přesunuli jsme se do jídelny, kde jsme si vyslechli, co se vlastně stalo. Skupina prý dorazila na místo, kde ležel vyčerpaný kovář, který jim začal nadávat, protože ho nechali v dešti čekat o den déle. Ani prý nedomluvil, protože se ze všech stran vynořili nemrtví. Nemrtví vedeni samotným Nekromantem a čarodějnici v masce, kterou jsme již znali.

Nekromant se s vyděšenou skupinkou v kruhové obraně začal bavit. Nabízel jim, aby se k němu přidali, což rychle odmítli. Také se vyptával na rudu, kterou měla skupinka stále u sebe. Nakonec se skupince podařilo utéci, bohužel bez kováře, který byl v zápalu bitvy pobodán. Po návratu skupinky do tábora se u brány objevila kulhající postava. Rychle jsme zformovali kruhovou obranu kolem stožáru. Ukázalo se, že je to kovář. Prohlásil, že ho čarodějnice otrávila jedem, který z něj měl do poledne dalšího dne udělat nemrtvého. Vzal od nás rudu a přislíbil, že před svou smrtí bude kovat a amulet pošle po svém učni. Dali jsme mu svčenu vodu, abychom oddálili jeho smrt. Za smutku jsme se s ním rozloučili. Poté jsme chvíli rozebírali naši situaci. Shodli jsme se, že čarodějnice s maskou je důležitá a dali dohromady vše, co o ní víme. Takže: Jmenuje se Naria. Nekromanta poslouchá na slovo a nemluví naším jazykem. Umí nás začarovat, ale k tomu potřebuje, abychom se ji koukali do očí. Je velmi nebezpečná. Pak už bylo pozdě večer, tak jsme se odebrali do našich skvělých spacáků.

29. 7.2015

Ráno nám jsme našli zprávu připevněnou na stožáru a k ní drát z měsíční rudy, od kovářova učně. Dopoledne jsme hráli zdánlivě obyčejnou hru - Člověče, nezlob se! Ale nebyl by to náš tábor, kdybychom hráli něco obyčejného. Hrací pole mělo tak 5x5 metrů a místo figurek po ní chodili barevné oblečení vedoucí. Nakonec vyhrála Maruščina skupinka se zelenými panáčky. Po obědě nás čekalo PPO, během kterého jsme luštili šifry a učili se bobříky na Lesní moudrost. Večer se místo tradiční střední diskotéky konala speciální *Rockotéka*, kterou si spousta lidí vážně užila. Dostatečně vyřádní jsme se odebrali spát.

30. 7. 2015

Dopoledne jsme se všichni věnovali práci na našich bunkrech a práci na Lesní moudrosti. Odpoledne nás čekalo PPO, krom velkých holek a kluků, kteří šli hrát Vlajku nad starou louku. Po chvíli hraní ke skupince velkých příběhly s křikem malé holky a za nimi dva nemrtví. Po chvíli se začali zjevovat další a další. Vytvořili jsme kruhovou obranu, než se k nemrtvým přidal jejich velitel v bílé masce, vykřikující něco o ukradené rudě, a hlavně Čarodějnice. Ta začala z naší obrany vytahovat vedoucí a svými kouzly je otočila proti nám. A tak obrana zůstala bez opory vedoucích. Po chvílce vedoucí vytáhli několik lidí z kruhové obrany, kterým se kromě dvou podařilo uniknout z jejich spárů. Ti dva odvedení byli Terka a Dan Porš. Danovi se podařilo vrátit bez újmy, avšak Terka se rozeběhla a začala útočit proti nám. Velitel definitivně odvolal své nemrtvé a nechal nás vypořádat se s útokem našich vedoucích. Kouzlo po pěti minutách pominulo a vedoucí se vrátili zpět do našich řad.

Došli jsme do tábora, kde jsme zjistili, že malí kluci se schovali před útokem ve svém bunkru a střední holky byly v bunkru velkých kluků, takže alespoň ti byli v pořádku. Po tom, co jsme se trochu vzpamatovali, jsme podle Izmirova příkázání začali vyrábět svíčku a vor. Vyšli hvězdy a my se vydali na starou louku za drakem. Po cestě se k nám připojil Izmir. Těsně před loukou jsme odložili zbraně, aby drak věděl, že přicházíme v míru. Poslali jsme vyrobenou svíčku po vodě a vyčkávali. Najednou se ozval řev a my následovali Izmira, který se vydal směrem k místu, odkud zněl řev a kde svítili louče. Tam jsme spatřili ženu v rudých šatech, což byl drak spoutaný do lidské podoby. Byl rozrušený, nechtěl s námi mluvit, zvláště poté, co jsme vyslovili, že potřebujeme jeho kůži. Nicméně díky Zikyině diplomatické schopnosti po chvíli obrátil. Dal nám svou kůži se slovy, že si nás, pokud ji špatně použijeme, najde. Odebrali jsme se do tábora a po menším nástupu šli spát.

31. 7. 2015

Páteční snídaně byla formou kouzelného lesa, přičemž jsme k ulovenému jídlu připíjeli čaj podivné zelené barvy. Na ranním nástupu jsme ještě jednou probrali předešlý den a rozhodli se odpoledne rozluštit šifry a vydat se na místa, co v šifrách objevíme. Tudíž dopoledne bylo PPO zaměřené na luštění šifer. Všechny se nám nakonec podařilo prolomit a odpoledne jsme se vydali na určená místa.

Maruška a Ziky, které další šifru nedostaly, se vydaly k Nekromantovu dolu. Terčina skupinka šla k vodopádům, Bářina na Královky. Kačka a její parta se vydala směrem k Malé Hrašticí. Dvojskupinka Marušky a Ziky se musela rozdělit, protože na místě bylo spousta nemrtvých. Maruška šla se skupinkou mladších do bezpečí a Ziky se vydala vstříc Nekromantovi, kde se potkali s Terčinou skupinkou, která se přidala k útoku. Nakonec se skupina rozdělila na dvě části. Jedna, která měla útočit na důl seshora a druhá, která šla po cestě, aby odlákala pozornost nemrtvých. Tato skupinka se přidala a pomalu přibližovala k lesu, když z něj vyšel Nekromant a několik nemrtvých. Ale nepřišli zabít, skupince se vysmál a sdělil jim, že nám ráno otrávil čaj a do tří dnů z nás budou nemrtví. Pak se smíchem odešel pryč. Skupinka vletěla do dolu, kde se spojila s druhou částí. Společně přemohli nemrtvé. U stromu byla přivázaná žena, kterou osvobodili. Ukázalo se, že je to Ferris a že patiči, poslední část kopí, někde v dolu zahlédla. Najednou do lesa přišel bojovník v rohaté helmě. Ferris v něm poznala sira Edgara, který padl do rukou Nekromanta. Ferris ho zabavila, aby skupinka mohla najít poslední kus kopí, a pak jsme všichni utekli. Než jsme se s Ferris rozloučili, prohlásila, že jsme jedinou nadějí tohoto světa a že proti otravě Nekromantovým jedem nám pomohou dračí slzy. Poté jsme se přesunuli do tábora, kde jsme si shrnuli své úspěchy. Kaččina skupinka získala lem na varkoč a bylo jim řečeno, že na své cestě ještě někoho potkají. Bářina skupinka dostala kus amuletu a básničku s návode, jak ho složit. Terčina skupinka narazila na učně, který jim po splnění úkolu poradil cestu do rokle, kde je magické zřídlo.

Na večerním nástupu jsme vše shrnuli a spěli k závěru, že čarodějka Naria je ve skutečnosti ztracená princezna. Večer se skupinka velkých holek vydala hledat draka, ale bez úspěchu. Šli jsme spát s vědomím, že když se nám nepovede najít draka, zbývají nám dva dny života.

1. 8. 2015

Ráno jsme se dozvěděli, že jsme včera všichni pěkně flámovali a tak začala hra „*Velký flám*“, ve které jsme přišli o ruce, nohy, či zrak. Naším úkolem bylo uvařit čaj, který by nás vyléčil. Jako první to zvládla skupinka Ziky. Po hře se tábor rozdělil na víc částí. Tercina skupinka šla do Rokle vzkříšení, kde potkali senilního mága. Po delším domlouvání jim řekl, že kouzlo, které spojí magické kopí dohromady, si musí vytvořit sami. Také jim ukázal magické místo, kde mají kouzlo provést a poradil jim místo, na kterém lze najít elfy. Zbytek tábora měl PPO.

Při poledňáku Terka s pomocnou skupinou napsali básničku na kouzlo. Odpoledne se Skupinka Terky a Marušky vydaly kouzlo provést a zároveň na daném místě kopí na den zanechat, aby kouzlo mohlo působit. Skupinka Kačky šla hledat elfy a byla úspěšná. Elfové jim dali nit a jehlu na ušití varkoče. Zbytek tábora sbíral dřevo na táborák a koupal se v brutaru.

Tyto dvě činnosti pokračovaly i po večeri, když najednou do tábora vběhl Izmir s tím, že k nám přichází král Osbert. Rychle jsme se oblékli do triček s erby a počkali na příchod vládce. Doprovázel ho jeho bratr Wulfric, který byl královou pravou rukou. K našemu překvapení měl stejně jako Nekromant Matesovo tělo. Mluvili jsme s králem o naší cestě a příhodách, které nás potkaly. Ukázali jsme mu artefakty, ale čím dál tím víc nás překvapovali a zneklidňovaly Wulfricovy poznámky, které zpochybňovaly náš úspěch. Sdělili jsme Osbertovi i naše podezření ohledně toho, že čarodějka po boku Nekromanta by mohla být princezna Ariana. Král naše domněnky potvrdil - Ariana i čarodějka měly stejný prsten s modrým kamenem.

Poté, co král odešel, vrhli jsme se na přípravování slavnostního ohně. Ještě jsme sbírali chrástí, když do tábora přišel drak v lidské podobě. Nabídl nám obchod. My mu máme dát uknitovaný náramek z měsíční rudy a on nám na oplátku dá své slzy. Dohodu jsme přijali a smluvili se na předání. Táborák se musel kvůli nedostatku chrástí odložit na další den, tak jsme šli spát.

2. 8. 2015

Dopoledne bylo PPO, během kterého Speedy uknitoval náramek pro draka. Ten jsme na domluvené místo odnesli chvíli před obědem. Tato skupina se šla také podívat na kopí, které stále nebylo složené. Odpoledne se uskutečnilo druhé kolo soutěže Holky vs. zbytek tábora, také nazývané Holky proti klukům. Bylo to napínavé. Napřed si holky zajistily docela slušné vedení, pak kluci vyhráli soutěž o 5 sekund a dostali se do vedení. To ale nic neznamenalo, protože všechno mělo rozhodnout velké finále. Holky ke své velké smůle prohrály a dalšího dne je čekala koupel v Kocábě.

Večer díky fagulím Sofi a Danielky vzplál třetí táborák. Poté se skupinka vyvolených vydala pro dračí slzy, které k naší úlevě byly na místě spolu s rozluštěným dopisem od draka. Hned jsme je nalili do šťávy a všichni jsme se napili. Poté se jiná skupinka vydala pro kopí, které nebylo složené. U táboráku se ještě chvíli zpívalo a pak jsme šli spát.

3. 8. 2015

Dopoledne se neslo v duchu PPO. Všichni jsme byli v táboře nebo v bunkrech a plnili bobříky na lesní moudrost (kromě velkých holek, které kopaly vsakovačku a tahaly barely).

K obědu jsme měli výborné čínské nudle a polívku, oboje jsme jedli čínskými hůlkami, což bylo velmi zajímavé.

Poklidně jsme si užívali poledňáku, když se ozval poplach a do tábora nám nakráčel sám Nekromant s čarodějkou Nariou, tedy princeznou Arianou. Byl velmi rozčilen tím, že jsme pořád naživu a začal kouzlit, takže se proti nám znovu postavili vedoucí. Ani jsme se nestačili rozkoukat a očarování vedoucí vytáhli z kruhové obrany pár lidí včetně Terky, ke které se dostala čarodějnice a chtěla ji

bodnout mečem. Celí zoufalí jsme začali volat princeznino jméno Ariana. Očarovaná princezna se v tu chvíli zhroutila na kolena a obrátila meč proti sobě. Nekromant ji ale zabránil ho použít. Mezitím proti nám začalo bojovat i pár velkých holek a vedoucí pod vlivem kouzla počali prohledávat stany. Vše se seběhlo velmi rychle a po pár minutách očarovaná princezna a Nekromant opustili tábor se slovy, že smrt nás stejně zastihne a to brzy. Po jejich odchodu se všichni vrátili do normálu a svolal se nástup, na kterém jsme se shodli, že artefakty na ochranu proti Nekromantovy musíme vyrobit co nejdříve, takže se celé odpoledne vyráběly zbylé artefakty a ti, kteří se zrovna na jejich výrobě nepodíleli, měli PPO.

Večer nás čekala známá TV Lečo, takže jsme shlédli zprávy, Večerníčka, pár reklam a nový celovečerní film Strážci Lečice a pak už rádi ulehli do spacáků.

4. 8.2015

Celé dopoledne bylo PPO. Ke konci poledňáku se vydala malá skupinka pro sira Izmira, jelikož artefakty byly hotovy a střet

s Nekromantem se již nedal dále odkládat. Sdělili jsme mu naše podezření, že králův bratr, princ Wulfric, by mohl být Nekromantem. Sice tomuto nařčení nechtěl

vůbec uvěřit, ale slíbil nám, že tuto zprávu předá králi a my se mezitím máme připravit na bitvu a čekat ho v době, kdy obvykle večeríme. Jelikož jsme se shodli, že naše kruhová obrana není úplně spolehlivá, věnovali jsme se celé odpoledne nácviku a bojovým strategiím.

Po večeri, která se z očividných důvodů konala dříve, přišel sir Izmir. Vyžádal si pět kapitánek, jakožto našich zástupců schopných boje, nicméně kvůli zranění ruky kapitánky Kačky, ji zastoupila Dany. Izmir si malou skupinku odvedl na před-bitevní poradu a zbytek ještě zopakoval kruhovou obranu. Když se kapitánky vrátily, věděli jsme, že je pohltila časová smyčka, protože na sobě měly honosné oděvy. Představily se nám

jako panoši rytířů, po jejichž stopách jsme šli. Vyzvaly nás, abychom je následovaly na sraz s králem Osbertem. Ten a rytíř Izmir na nás čekali na rozcestí pod Nekromantovým dolem. Každá skupinka předala své artefakty panošům, kteří je předali králi. Oblékli ho do varkoče, zašněrovali nátepníky a předali kopí. Amulet zůstal u panoše Báry. Když byl král připraven, vyrazili jsme do boje. Na místě už stál Nekromant se svými nemrtvými a nechyběla samozřejmě čarodějka Naria (očarovaná princezna Ariana) a sir Edgar. Král stále nechtěl uvěřit, že jde do boje proti vlastnímu bratrovi, když Nekromant sundal masku a my všichni uzřeli tvář prince Wulfrica. Rozhněvaný král se vtrhl do boje a my ho následovali. Po skupinkách jsme bojovali proti množství nemrtvých, které jsme nemohli porazit, protože jsme je nemohli zabít ani jim jinak ublížit či je oslabit. Sir Edgar posměšně ukázal na sira Izmira a šel si s ním sebevědomě poměřit síly v boji s mečem.

Boj vypadal zpočátku vyrovnaně, avšak Edgar doplatil na svou domýšlivost a sir Izmir ho povalil k zemi a probodl. Sir Edgar byl nadobro mrtev. Mezitím se do litého boje pustila i čarodějka. Očima jsme uhýbali a její kouzla se snažili neposlouchat. Byla připravená. Když kouzla v bitevní vřavě moc nepůsobila, vzala Nekromantův meč a šla do boje zblízka. Jeden z velitelů nemrtvých popadl panoše sira Izmira (Ziky) a držel ji pod krkem na zemi. Čarodějka našla svůj cíl. Postavila se nad Ziky a pozvedla meč, naše srdce se zastavila. Z našich hrdel se ozvalo zoufalé: „Ariano, Ariano!“ a čarodějka ztuhla v půli seče na Zikyno hrdlo. Panoš baronky Ferris (Bára) neváhal a zezadu čarodějce nasadil náhrdelník s amuletem. Meč čarodějce vypadl z ruky a ona klesla k zemi. Okamžitě se kolem ní udělala kruhová obrana. Chvilí sebou na zemi šklubala a pak se přestala hýbat. Naše oči sledovaly bitvu dál. Král s Wulfricem stále bojovali. Nekromantova kouzla měla

pramalý účinek na krále vyzbrojeného našimi artefakty. Když kouzla nepůsobila, zvolil Nekromant boj muže proti muži.

Král s nátepníky z dračí kůže přerazil jednou velkou ranou Nekromantovu čarodějnou hůl a zlomil tak jeho ohnisko síly. Jelikož Wulfric neměl meč, vzdal se meče i král a chvíli bojovali rukama.

Nemrtví začali méně doléhat, někteří se pokusili i utéct pryč. Postupně začali padat k zemi. Král povalil svého bratra a panoš padlého sira Edgara (Dany) mu podal kopí a král tak zničil poslední zbytky síly svého bratra, nicméně ho nezabil. S ranou kopí padli i velitelé nemrtvých a my na bitevním poli zůstali sami. Prince Wulfrica zajistili naši lidé a král se vydal ke kruhové obraně okolo Ariany. Princezna byla zmatená. Říkala, že měla strašný sen. Když se rozhlédla kolem, uvědomila si, že její sen byl skutečností a velice ji to zarmoutilo. Král ji pomalu pomohl vstát a po jejím boku šel za princem Wulfricem. Zahořklý

Nekromant se ještě naposledy pokusil bojovat proti králi, i když tentokrát už jenom jedovatými slovy. Král zarmoucen slovy svého bratra a princezna zkroušená jeho činy vůči ní, nechali odvést Nekromanta pryč. Sir Izmir a pět rytířských panošů odvedlo bídneho prince z našich očí. Král nám poděkoval a vyzdvihl naši statečnost v boji. Pak nám oznámil, že pro dnešní den už toho bylo na všechny moc a že se uvidíme ještě jednou a to zítra, kdy nás očekává na královské svatbě. Rozhodl se již déle nečekat a vzít si svou milovanou princeznu hned. Vyčerpaní po náročném boji a cestě zpět do tábora jsme se rozhodli jít rovnou spát.

5. 8. 2015

Ranní nástup jsme svolali okolo táborového ohniště. Zrekapitulovali jsme si, co se vlastně událo, a vedoucí usoudili, že je třeba toto naše vítězství náležitě oslavit. Tudíž jsme si společně připili a pochutnali na všemožných dobrých věcech. Většina z nás ocenila, že bylo rozhodnuto, udělat dnešní den oddychový a odpoledne se vyrazilo na kupačku do Kocáby.

K večeru jsme zaslechli tóny královského trubače. Svolal se nástup a průzkumná skupinka vyrazila se podívat, co se děje. Na rozcestí na nás čekali čtyři postavy. Představili se nám jako zbývající čtyři rytíři krále Osberta – baronka Ferris z Averill, hraběnka Kendra z Kinsborough, sir Eric Deparnieux a sira Izmira z Merronu jsme již dobře znali. Vyzvali nás, ať je následujeme. Došli jsme na místo, kterému přezdíváme „živly“. Již z dálky jsme viděli krále Osberta, cikánku Celestu a princeznu Arianu, která bez masky a v modrých šatech vypadala úplně jinak než jako její začarovaná podoba.

Po skupinkách, v patách svých rytířů, jsme usedli do půlkruhu a král nám pověděl, že toto místo je velmi letité a bylo posvátné pro staré národy. Že v té dávno zapomenuté době si mohl král vzít za ženu princeznu před aspoň padesáti svědky z prostého lidu a aspoň třemi z rodu šlechtického. Tázal se nás, jestli jsme ochotni se stát svědky královské svatby a my ochotně souhlasili. Celesta nechala krále a princeznu pokleknout a předčítala starý slib, v němž se tázala, máme-li námítky. Jelikož ani my, ani šlechtici nic nenamítali, uzavřela sňatek krále s Arianou a ti jej stvrdili vypitím číše. My zvolali: „Ať žije král a královna!“ Král nám každému věnoval zlatý klíč, jenž je důkazem toho, že jsme svědky tohoto sňatku. Všichni

jste poděkovali a někteří i popřáli mnoho štěstí. Pak nám naposledy král poděkoval a poklekl před námi. S ním i jeho rytíři a princezna. Byl nám vzdán nejvyšší hold! Naší statečnosti a vytrvalosti při cestě, kterou nám křížil zlý Nekromant. Rozhodli jsme se požádat o vzpomínku na všechny a rychle se vyfotili a následně řekli sbohem a vypravili se zpět do tábora. Jelikož sám král říkal, že je

třeba dnes slavit a pít a hodovat, odstartovali jsme večer MTV, po kterém se naposledy otevřel Lečo bar, a zazněly tóny poslední diskotéky.

6. 8. 2015

Vzhledem k předpovědi počasí, která nám na dnešek sice slibovala třícítky, ale na zítřek ještě větší vedra, jsme se rozhodli nasbírat dřevo na brutar i závěrečný oheň dnes. Celé odpoledne bylo odpočinkové a protkané návštěvami Kocáby. Když se po večeri udělalo hezky tak, že klesla teplota tak na 24 stupňů, zahráli jsme si Sísínu hru, ve které šlo o rychlost, postřeh a slovní zásobu. Předposlední noc někteří z nás trávili ve stanech a jiní v bunkrech, kde se pomalu začínali loučit s táborem, protože už nám zbýval jen jeden celý den.

7. 8. 2015

Předpověď nezklamala a přišla vedra taková, že jsme byli schopní se akorát tak doploužit ke Kocábě a trávit dopoledne ve vodě. Odpoledne se připravil oheň a všichni jsme se šli umýt do brutaru, abychom nevydělali rodiče, kteří nás vyzvednou u vlaku =).

Náš závěrečný slavnostní táborák byl zažehnut a my sledovali předávání lesních moudrostí těm, kteří na nich makali celé tři týdny a nevzdali to. Pak jsme volně přešli ke zpívání a nakonec melancholicky šli spát. Ti s moudrostí okolo ohně, všichni ostatní do stanů. Naposled.

8. 8. 2015

Poslední budíček a my museli začít uklízet tábor. Dobalit si kufry, uklidit po sobě ve stanech, rozestavět je na sluníčko a připravit se na cestu domů. Dostali jsme svačtinu a ještě jednou si stoupli na nástup, který se klasicky neobešel bez menší přeháňky. Rozloučili jsme se s vedoucími a neochotně se vydali směr Malá Hraštice. V Hrašticích jsme dali sbohem některým našim kamarádům a ve zbytku nasedli na vlak ku Praze. A to byl pro letošek opravdu konec...

Chtěly bychom poděkovat všem vedoucím, kteří mají snad nevyčerpatelnou trpělivost a za ty tři týdny, které pro nás připravili! Také bychom chtěly poděkovat všem dětem, protože bez nás všech by to nebylo ono!

Tak zase za rok ;-)

Dany a Ziky

